

လမင်းစိုစို

ရေညှိင်းပေတိရဲ့ ဓာတ်ပုံ



(၁)

မြသင်းသစ်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို

ခပ်ကျယ်ကျယ်ဆုပ်ကိုင်ထားမိကာ ထိုဆုပ်ကိုင်ထား သော လက်ချောင်းများနှင့် ဖုန်းခွက်အကြား ချွေးစေးများ စွတ်ဆိုစိမ့်ပျံ့လာပါသည်။ လူက မုန်းမိုက် ပြာရီသွား၍ တစ်ဖက်က ပြောနေသော မလေးမြိုင်စကားများကို ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်။ စကားသံတွေအကြားမှာ လေတိုးနေသလို ဝူဝူဝီဝီ မြည်နေသည် ထင်နေမိသည်။

မလေးမြိုင်ရဲ့ ရှိုက်ငယ်သံသည် နှလုံးနောက်ဖို့ကောင်းလွန်းနေသည်။ ထိုငိုရှိုက်သံကြားမှ စကားတို့ကလည်း ဗလုံးဗထွေးမပီမသ။

‘သူ.. သူကလည်းလေ၊ သူ ဆုံးတာနဲ့ မမသစ်တို့၊ ကြီးကြီးတို့ကို အကြောင်းကြားပါလို့ မှာသွား လို့ပါ။ လမ်းအကြောင်းကြားရတာ လည်း အားနာပါတယ်။ မမသစ်ရယ်။ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း အကြောင်း ကြားပေးတာပါ။ ပြီး... ပြီးတော့ သူက မမသစ်အတွက်လည်း စာတစ်စောင် အိတ်ပိတ်ပြီး ထားရစ်ပါ တယ်။ အဲဒါလည်း ပေးရမှာမို့လို့ပါ...’

တကယ်လို့ မမသစ်တို့ အလုပ်မအားလို့ မလာတော့ဘူးဆိုရင်လည်း ဒီစာအိတ်ကို အသုဘချ ပြီး အားသွားတဲ့ရက်ကျမှပဲ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လွှတ်ပေးခိုင်းပါ့မယ်’

မြသင်းသစ်သည် ဘာစကားမှပြန်မပြောနိုင်။ နားသာထောင်နိုင်ပြီး ရင်ထဲတွင် မီးစွဲထင်းကြီး တစ်ချောင်းထိုးစိုက်ထားသလို ပူလောင်ထူပူ၍ နာကျင်နေသည်။ မလေးမြိုင်ထံမှ စကားသံတို့ကတော့ ခပ်လေးလေး ဗလုံးဗထွေးနှင့်ပင် ရှိုက်ငင်သံတွေကြားက ထွက်ပေါ်နေဆဲပင်။

မလေးမြိုင်သည် တကယ်တော့ မြသင်းသစ်ထက် သုံးနှစ်လောက်ကြီးပါသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာမြသင်းသစ်ကို လူကြီးတွေရွယ်တူတွေ ခေါ်သလို 'သစ်သစ်'လို့ခေါ်ရတဲ့အဆင့်မှာ မရှိပါ။ ဟိုး တုန်းကတည်းက 'မမသစ်'သာ ခေါ်ခဲ့ပါသည်။

သူ သေပြီ။ သူ ဆုံးသွားပြီတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ သေသလဲ.. ပြောပြနေစရာပင်မလိုပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ် နှစ်လောက်က 'ကိုထင်'နှင့် လမ်းမှာအမှတ်မထင် ဆုံပါသေးသည်။

သစ်သစ်လို့ တိုးခြောက်ခြောက် ခေါ်လိုက်သံကို နားရည်ဝနားစွဲနေ၍ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်လျှင် အရပ်ရှည်ရှည်၊ လူကမဝဘဲ မျက်နှာတစ်ခုသာ ဖောသွပ်သွပ်ရှိနေတဲ့သူ့ကိုမြင်လိုက်သည် နှင့်

'ဟင်.. ကိုထင် နေမကောင်းဘူးလား'

ဤသို့ ပျာပျာသလဲ တန်းမေးမိအောင် သူ့ပုံစံက ကျန်းမာရေးနှင့်မပြည့်စုံတာ သိသာထင်ရှား သည်ပဲ။ သူ့ရုပ်ရည်ဟာ အရက်ကြောင့် အသည်းမကောင်းတဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးကြည့်ရုံနှင့် သိသာနေသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေတတ်သူမျိုးမို့သာ ညှင်းသိုးသိုး မဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အရက်သမားတစ်ယောက်ဆိုတာ ကြည့်ရုံနှင့်သိနိုင်သည်။

အဲဒီ နောက်ဆုံးတွေ့တုန်းက ကိုယ့်အသိမိတ်ဆွေကိုယ်စီနှင့် တစ်နေရာရာ တစ်ဆိုင်ဆိုင် ထိုင် စကားပြောတာမျိုးပင်မရှိခဲ့ဘဲ ခဏရပ်စကားပြောဖြစ်ကြသည့် အချိန်လေးအတွင်းမှာပင် သူ့သား ကိုး တန်းအောင်ပြီဆိုတာ သူ့သားကိုသူ အလွန်အမင်း မျှော်လင့်ချက်ထားတယ်ဆိုတာ ထည့်ပြောသွားပါ သည်။

အဲဒီ သူ့သားရော...။

ခုဆို ဆယ်တန်းအောင်ရောပေါ့။

‘သားကို မျှော်လင့်ချက်ထားတယ်ဆိုရင် ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် အသိစိတ်မွေးဦးမှ ပေါ့။ ကိုထင် ဒီလောက်ကြီး အရက်မသောက်သင့်ဘူး’

မြသင်းသစ်သည် ထိုစကားတစ်ခွန်းကို မချီတင်ကဲ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ အဲဒီ ကတည်းက သူ့ရုပ် ဟာ သက်ဆိုးရှည်လှတော့မည့်ပုံ မပေါက်တော့။ ဒါပေမဲ့ ဒီမျှလောက်တော့ မထင်။ နောက်ထပ် တစ်နှစ်နေရင် သေလောက်ပြီလို့တော့ မထင်မိခဲ့။

မြသင်းသစ်သည် စိတ်ထဲ ရင်ထဲ ဆို့နေကာ ဘာစကားမှသေချာပြန်မပြောနိုင်ဘဲ မလေးမြိုင် စကားတွေကိုသာ ငိုငံပေပေနှင့် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ဖုန်းထဲကတစ်ဆင့် နားထောင်နေမိသည်။ သူ့ဘာမှမပြောချင်ဘူးလို့များ မလေးမြိုင်ထင်သွားလားမသိ။

‘ဒါဖြင့် ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် မမသစ်၊ သူ့ဆက်ခိုင်းခဲ့လို့သာ ဆက်ရတာ ပါ။ မမသစ်တို့ ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးမိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒါပဲနော်’

ဖျတ်ခနဲ မလေးမြိုင် ဖုန်းချသွားလည်း မြသင်းသစ်က မလှုပ်မိသေး။ အတန်ကြာမှ ဖုန်းကို ဖုန်း ခွက်ပေါ်ချမိတော့ မျက်လုံးအိမ်ထဲပြည့်နေသည့် မျက်ရည်တွေပါ ပါးပေါ်ကြွေကျလာပါသည်။ မျက်ရည် ပူကြီးများသည် အပေါက်လိုက် အပေါက်လိုက် ပါးပြင်ပေါ်စီးလိမ့်ကျလာပြီး ပါးပြင်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ပိုးအကျ..နို့နှစ်ရောင်ကလေးပေါ်ကို...။

အကျ..ရင်ဘတ်တွင် မျက်ရည်စက်တို့ စိုရွှဲလာချိန်မှပင် မြသင်းသည် သတိဝင်လာသလို နီးရာ ဆက်တီတစ်ခုဆီ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာသည်။ လက်ထဲက လက်ပွေ့အိတ်ကို လူမထိုင်ခင် အရင် လှမ်းပစ်တင်လိုက်ပြီးမှ လူကအသာကလေး ဝင်ထိုင်လိုက်မိကာ

‘ချောချော... ချောချော.’

‘ရှင်..မမသစ်’

‘ငါ့ဖို့ သံပရာရည်နဲ့ ဂလူးကိုစ် ဖျော်ယူခဲ့စမ်းပါ’

မြသင်းသစ်ရဲ့ကတုန်ကယင် စကားသံကြောင့် ထမင်းစားခန်းထဲမှ မေမေထွက်လာပါသည်။ မြ သင်းသစ်ရှေ့သို့ တစ်မုဟုတ်ချင်း ရောက်လာကာ

‘သမီး..ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဟင်.. ငိုထားတာ ရွဲ့လို့ပါလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ သမီး၊ ဖုန်းထဲက ဘယ်သူ လဲ၊ ဘာတဲ့လဲ’

မြသင်းသစ်သည် ငိုမိကာ ခေါင်းတွေ့မူးကိုက် နှာခေါင်းတောင်ပိတ်နေပြီဖြစ်သည့်တိုင် မေမေ မြင်တာကို ရှက်သလိုဖြစ်မိကာ ကမန်းကတန်း မျက်ရည်သုတ်လိုက်သည်။

မေမေ့ကို မျက်လွှာလှန်ပင်ကြည့်လိုက်သော အကြည့်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ဘာအရိပ်အယောင်မှ မပါအောင်ကြိုးပမ်းသတိထား၍ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

‘မလေးမြိုင် ဆက်တာ မေမေ’

‘ဘာတဲ့လဲ’

‘ကိုထင်... ကိုထင်ပေါ် ဒီမနက် ငါးနာရီက ဆုံး ဆုံးသွားတယ်တဲ့’

မေမေသည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားပြီးမှ

‘ဪ.. ဆုံးသွားပြီကိုး’

‘ဆုံးသွားပြီကိုးဆိုတော့ မေမေက ဆုံးတော့မှာကို ကြိုသိနေသလိုပဲ’

‘ဒီလောက်မြန်မြန်မဟုတ်တောင် မကြာခင်တော့

သေလိမ့်မယ်ဆိုတာတော့ သိတယ်လေ’

မေမေက မြသင်းသစ်နှင့် ထောင့်ချိုးကျသည့်ဆက်တီတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘လဆန်းရက်လောက်က လေးမြိုင်နဲ့တွေ့တယ်၊ သိမ်ကြီးဈေးမှာ

တွေ့တယ်လေ၊ လေးမြိုင် ပြောတော့ပြောသား၊

ထင်ပေါ်ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းနေသတဲ့၊ ဆရာဝန်ကလည်း သိပ်အားမရဘူးတဲ့’

မြသင်းသစ်သည် မေမေ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မပြောပြတာလဲဟင်ဟု မမေးချင်တော့ပေ။ မေးစရာ လည်း မလိုပေ။ ပြောမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပြီးဖြစ်ရမည်။

‘ကိုယ့်အသက် ကိုယ်မှမမွေးပဲလေ၊ အရက်က မတရားသောက်တာကိုး’

ကိုထင့်လိုလူကောင်း လူရိုး လူအေး လူလိမ္မာလေးဘာကြောင့် အရက်မတရားသောက်သွားရ သလဲ။ မြသင်းသစ်သည် မေမေ့ကိုဘာမှမပြောချင်၍ မပြောမိအောင် နေရာမှထထွက်လာကာ ထမင်း စားခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ချောချော ဖျော်ပေးသော သံပရာရည်ကိုသောက်ကာ ရင်ထဲ၌ ဆို့နစ်နေ ဆဲပင်။

မေမေက ထမင်းစားပွဲရှိရာသို့ ပြန်လိုက်လာပြန်သည်။

‘သွားတော့ သွားလိုက်ဦးပေါ့’

မြသင်းသစ်က မေမေ့ကို တအံ့တဩ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သွားခိုင်းနေပါလား။ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် သွားမှသာသွားရော၊ မေမေ့ကို သွားမယ်၊ မသွားဘူး ဘာမှပြောမနေတော့ဘူးဟု စိတ်ထဲထား ထား၍ မေမေသွားခွင့်ပြုနေတာကို အံ့အားသင့်နေပြီးမှ နောက်ဆုံးတော့လည်း အံ့ဩမနေမိတော့ပါ။

ဟုတ်တာပဲလေ။ ‘ထင်ပေါ်’ဆိုတဲ့သူက ရှိမှမရှိတော့တာပဲ။ သေပြီပဲ။

မြသင်းသစ် သွားသွား။ မသွားမသွား မေမေ့အတွက် ဘာအရေးကြီးတော့လဲ။ ထင်ပေါ်ဆိုတဲ့ လူယောက်ျား အသက်ရှင်သန် တည်ရှိနေမှသာ မေမေက မဆက်ဆံစေချင်ရှိရမည်။ သူသေမှတော့ မေမေ ဘာပူစရာရှိလဲ။

တွေးရင်း မြသင်းသစ် မျက်ဝန်းအိမ်မှ

မျက်ရည်တွေထပ်ကျလာရပြန်သည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး မေမေ
မမြင်အောင်တစ်ဖက်လှည့်ကာ မျက်ရည်တွေကို သုတ်သည်။
ရှိုက်သံငိုသံလည်းမထွက်စေရ။ လက်လှုပ်ရှားပုံကိုကြည့်၍
မျက်ရည်ကျနေသုတ်နေတာမှန်း မသိမနေ သိမှာပါပင်။ သို့ပေမဲ့ မမြင်စေ ချင်တာက
အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ ‘ကိုထင်’နှင့်ပတ်သက်ပြီး မျက်ရည်တွေရသမျှကို
မေမေမမြင်အောင် သုတ်ပစ်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်မျိုးဟာ ဟိုးတုန်းကတော့
အထူးတဆန်းမှမဟုတ်ဘဲ။ ခုနောက်ပိုင်းသာ မကြုံရတော့တာ။ လွန်ခဲ့
တဲ့ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လောက်ကဆိုရင် သားအမိနှစ်ယောက်အကြားမှာ
မကြာမကြာဆို သလို နေ့စဉ်ရက်ဆက်လို ဖြစ်ပျက်နေခဲ့သမျှတွေပဲ။

ခုတော့ ကိုယ်ဟာ အဲဒီ တုန်းကလို ဆယ့်ရှစ် ဆယ့်ကိုးမလိမ်မိုး
မလိမ္မာအရွယ်လည်း မဟုတ် တော့။ အသက်အားဖြင့် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ကာ
အလုပ်ခွင်မှာ စီးပွားရေးဝန်းကျင်မှာတော့ ‘ဒေါ်မြ သင်းသစ်’လို့ပင်
ခေါ်ဝေါ်ခံနေရသည့်အရွယ်ကို ရောက်ခဲ့ပြီ။

အဲဒီ အချိန်တုန်းက ကြုံကြုံကပ်ခဲ့ရသည့် မေမေနှင့် ပဋိပက္ခတွေ
ကြေကွဲဝမ်းနည်းခဲ့ရသမျှတွေ အေးစက်တင်းမာမှုတွေ ဘာတစ်ခုကိုမှ
ပြန်လည်းမတွေ့ချင်၊ သတိလည်း မရချင်တော့ပေ။ အနည် ထိုင်ဖို့ နှစ်တွေနှင့်ချီကာ
ကြိုးစားပမ်းစား တည်ဆောက်ယူခဲ့ရပြီး အတော်ကြီးကြာမှ နေသာထိုင်သာ
ရပ်တည်သာရှိလာခဲ့တဲ့ မြသင်းသစ်ကို ကိုထင်အတွက်
ကျနေရသည့်မျက်ရည်စများနှင့် နောက်တစ် ဖန် မေမေ မမြင်စေလို။

‘ငိုမနေပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့၊ စိတ်ထဲတော့
ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲအေ’

မေမေ့လေသံက လူကြားကောင်းအောင် ပြောနေတာတော့ မဟုတ်ပေ။

မေမေလည်း ဒီ သတင်းစကားကြားရတာ စိတ်နောက်ကျိထိခိုက်ပုံတော့ရပါသည်။
မေမေသည် အဆင့်အတန်းခွဲခြား ပြီး မာန်မာနခက်ထန်ဂုဏ်မောက်ခွဲတဲ့
မိခင်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တာ မှန်သော်လည်း အဆင့်တူအတန်း
တူအတွင်းဆိုလျှင်တော့ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိတဲ့သူ
တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

မာန်တွေ မာနတွေ မောက်ကြွားဝင့်ဝါခဲ့တဲ့ ဂုဏ်ပကာသန
ခွဲခြားမှုတွေဟာ မေမေရဲ့ အသက် အရွယ်ကြီးရင့်အိုမင်းလာမှုနဲ့ အချိုးညီညီ
တဖြည်းဖြည်း နည်းပါးလျော့ကျသွားသလားလို့လည်း ထင်ရ နိုင်ပါသည်။

‘မေမေလည်း လေးမြိုင်ဆီ သွားလိုက်ပါဦးမယ်၊
သင်းတို့ဘာများလိုအပ်မယ် မသိဘူး’

မြသင်းသစ်သည် မေမေတစ်ယောက်တည်း
ရေရွတ်သလိုပြောနေတာကို နားသာထောင်နေ သည်။ လှည့်မကြည့်မိပေ။ ကိုထင်
ဆုံးပြီဆိုလို့သာ ရင်နှင့်ခံစားရပြီး အဟောင်းတွေအသစ်ဖြစ်လာ တာ။
လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ပြဿနာဖြစ်တုန်းက ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်
မြသင်းသစ်တို့ သားအမိဟာ တောက်လျှောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ခင်အားကိုး
ပိုမိုပြေလည်စွာ ငြိမ်းချမ်းစွာနေထိုင် လာကြတဲ့ သားအမိပါ။

မြသင်းသစ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဟိုးတုန်းက
မေမေအပေါ် မပြေ လည် မကျေနပ်ခဲ့တဲ့စိတ်တွေကို အသစ်တစ်ဖန်ပြန်နွေးပြီး
ရင်ထဲမမွေးမြူချင်ပါ။

ကိုထင်နဲ့ ကွဲခဲ့ ခွဲခဲ့ရတာ ကလွဲပြီး မြသင်းသစ်ရဲ့ဘဝဟာ
ဘာမှတောင့်တစရာ၊ ကြောင့်ကြစရာ၊ မပြေလည်တာ၊ မသာယာတာ မရှိဘဲ
တောက်လျှောက်ငြိမ်းချမ်းသာယာပြီး ကြည်နူးချမ်းသာစရာသာ အတိပြီးခဲ့တာ။
ကိုထင်နဲ့ ခွဲခဲ့ရလေခြင်းရယ်လို့လည်း ဝေဒနာကြီး တစ်သက်လုံး

ရင်ဝယ်ပိုက်လာခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ရပါ။ မပျော်နိုင်၊ မရွှင်နိုင်
မိန်းမတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ရပါ။

ကိုထင်နှင့် ခွဲရကာစက ပူလောင်ခံစားရလှပေမယ့် ကိုထင်တစ်ယောက်
မလေးမြိုင်နှင့် လက် ထပ်လိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး မြသင်းသစ်ရဲ့ ခံစားချက်တို့
လျှောခနဲပြိုကျပျက်ပျောက်ခဲ့ရသည်ပင်။ ကိုယ် တောင် သည်အတိုင်းနေပါလျက်
ကိုထင်ကတော့ မလေးမြိုင်ကို လက်ထပ်လိုက်ရတယ်ရယ်လို့ ရင်ထဲ ထိသွားခဲ့ရတာ
လည်း ပါမည်လားပင်။

သူတစ်ပါးရဲ့ ကာမပိုင်ခင်ပွန်းယောက်ျားဖြစ်သွားတဲ့
လူတစ်ယောက်ကိုလည်း မြသင်းသစ်က ကျိတ်ပြီးတမ်းတ လွမ်းဆွတ်မနေနိုင်ခဲ့ပေ။
အလိုလိုပြီးပျောက်သွားခဲ့ရသော ရင်ကွဲနာခံစားချက်တို့ တဖြည်းဖြည်း
တစ်စအနည်ထိုင် အခြေကျလာသည်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်ကမှ ကိုထင်ကိုတစ်ကြိမ်ပြန်
တွေ့တော့ မြသင်းသစ်ရင်ထဲ ကတိမ်းကပါး လှုပ်ရှားထိတ်လန့်သွားရသည်
မှန်သော်လည်း ဣန္ဒြေရရ အာဃာတလည်းမရှိ၊ အတိတ်နှင့်မဆက်စပ်ဘဲ
မိတ်ဟောင်းတစ်ယောက်ကိုပြန်တွေ့ရသလိုမျိုးသာ ခပ်အေးအေး
နှုတ်ဆက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

သူ့ဘက်ကလည်း ရှောင်ကောင်းရှောင်မည်ဖြစ်တဲ့အတွက်
ရန်ကုန်မြို့ဆိုတဲ့ နေရာကွက်ကွက် ကလေးတစ်ခုအတွင်းမှာ ကိုထင်နှင့်သုံးကြိမ်သာ
ပြန်တွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က။
ဤတွင်မှပဲ ကိုထင်မှာ ကိုးတန်းရွယ် သားတစ်ယောက်ရှိသည်ဆိုတာ သိခဲ့ရပါသည်။
ရှိပြီပေါ့လေ။ နှစ်တွေပေါင်းလည်း မနည်းကြာပြီပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ်စဉ်ကတည်းက
သံယောဇဉ်ကြီးမားခဲ့ရတဲ့သူတစ်ယောက်မို့ သူ့ဘဝမှာ အစစ အဆင်ပြေပြေနှင့်
ကျန်းမာချမ်းသာခြင်းကိုပဲ ရှိစေလိုသည်ဖြစ်ရာ ကိုထင် ရုပ်ရည်ပေါ်က ကျန်းမာရေး
ပြည့်စုံပုံမရလှတာကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ခုတော့ ကိုထင်ဆုံးပြီ။

ကိုထင်ဆုံးပြီဆိုတာ သိရတော့လည်း မြသင်းသစ် မချီတင်ကဲ
ဝမ်းနည်းခံစားရပြန်ပေါ့။ ငယ်က ချစ် အနှစ်တစ်ရာမမေ့သာဆိုတာဟာ
အလကားနေရင်း ဆိုရိုးပြုထားခဲ့တဲ့စကားမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ ဘူးပေါ့။

ကိုထင် နောက်ဆုံးခရီးကိုတော့
အစစသက်သောင့်သက်သာပြည့်ပြည့်စုံစုံ အဆင်ပြေစေချင် လှသည်။
မလေးမြိုင်ခမျာလည်း အကြောင်းကြားရှာပါသည်။ သူ့ယောက်ျားက
စာတစ်စောင်ထားရစ် ခဲ့သည်ကိုပင် ရိုးရိုးသားသား ပြောရှာသေးရဲ့။
ဘာစာလဲဆိုတာကိုတော့ မြသင်းသစ် မမှန်းဆတတ်။ သို့သော် ဖတ်ချင်ပေသည်။

မေမေလည်း သွားလိမ့်မည်ဆိုပေမယ့် မေမေနှင့်တော့
အတူမသွားလိုပေ။ မေမေလည်း သူ့ ဟာသူသွားလို့ အဆင်ပြေပါလိမ့်မည်။
မေမေဟာ မလေးမြိုင်ရဲ့အမေ။ သီလရှင်ကြီးနေထိုင်ရာ စစ်ကိုင်းချောင်ကို
သုံးလေးလတစ်ခါ အမြဲငွေပို့ပေးလေ့ရှိတာ မြသင်းသစ်သိသည်။ မလေးမြိုင်ရဲ့အမေ
ဟာ မေမေငယ်ကတည်းက မေမေ့အဖော် အိမ်တော်ပါကျွန်ယုံလို့ပင်
ဆိုနိုင်သည့်လူရင်း။

အိမ်ထောင်ကျသွားပြီးနောက် မေမေ့ထံမှ ခွဲထွက်သွားကာ
သူ့ခင်ပွန်းဆုံးပါးပြီး မလေးမြိုင် အပျို ပေါက်အရွယ်၌
အိမ်သို့တစ်ဖန်ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ မေမေကလည်း ဝမ်းသာအားရပင် ပြန်ခေါ်
ထားသည်မှာ မလေးမြိုင် ကိုထင်နှင့်အိမ်ထောင်ကျတဲ့အထိ။ အဲဒီ နောက်မှာ
မလေးမြိုင်အမေက သီလ ရှင်ဝတ်သွားခဲ့၍ အိမ်မှာမနေဖြစ်တော့ပြန်။
မလေးမြိုင်အပေါ်လည်း မေမေ မေတ္တာကရုဏာ ရှိတာပင်။

ကိုထင်နှင့် မြသင်းသစ်တို့ ချစ်ခြင်းကို
ခါးခါးသီးသီးဖြိုခွင်းဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ပေမယ့် ကိုထင်ဘကြီး အဘနောင်ကိုတော့

အဘနောင်ကွယ်လွန်တဲ့အထိ ခြံထဲမှာဆက်ထားခဲ့သေးပြီး ကောင်းကောင်းမွန်
မွန်အသုဘချပေးခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လား မေမေဟာ စိတ်ကောင်းလည်း
ရှိတတ်သေးတာပါပင်။ ခု လည်းပဲ မလေးမြိုင်တို့ သားအမိကို
ကူညီထောက်ပံ့ဦးမှာလည်း မြသင်းသစ် သိသည်။

*

(၂)

တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်ထဲက ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုဖြစ်သည်။
မြသင်းသစ် မကျွမ်းဝင်သော အရပ်ဒေသပင်။ မလေးမြိုင်ဖုန်းထဲက
ပြောသွားတဲ့လိပ်စာကို လမ်းအမည်မှတ်မိလိုက်၍ တော်သေး သည်။
အိမ်နံပါတ်တော့ မမှတ်မိတော့။ ဒရိုင်ဘာဦးစံတစ်ယောက် ကားရပ်လိုက်
ဆင်းမေးလိုက်နှင့် အတော်ရှာဖွေကာ နောက်ဆုံးတော့ ရောက်လာခဲ့ရပါပြီ။

မြသင်းသစ်သည် အိမ်ရှေ့တွင် ကနားဖျင်းထိုးထားသော
သစ်သားတစ်ထပ်အိမ်ကလေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။
မျှော်ကြည့်လိုက်ရသည်မှာ လမ်းကကျဉ်း၍ ကားဝင်လို့မရလို့ပင်။ ကား ဝင်ကာ
ရပ်ထားလိုက်လျှင်လည်း ထိုလမ်းထဲ လူတွေဖြတ်သန်းသွားလာ လမ်းလျှောက်ဖို့
ကတ်သီး ကတ်သပ်ဖြစ်ရတော့မည်။

မြသင်းသစ် ကားကြီးက ထုထည်ကြီးသည်။

‘သစ်သစ်ရေ.. ဒီထိပ်ပဲ ရပ်လိုက်ရမလား’

‘ရပ်လိုက် ဦးစံ’

‘လမ်းကတော့ လမ်းတိုကလေးပဲ’

ဟုတ်ပါသည်။ အသုဘတည်ရာအိမ်မှာ လမ်းထိပ်ကနေလျှင် ငါးအိမ်၊
ခြောက်အိမ်လောက်မှာ ဖြစ်သည်။ အိမ်လေးတွေက မကြီးလှ၍
ငါးအိမ်ခြောက်အိမ်စာသည် အနီးကလေးပါပင်။

‘အသုဘနာမည် သွားဖတ်ကြည့်လိုက်ရဦးမလား’

ဦးစံက မျက်စိမှုန်က စာလုံးမသဲကွဲသေးသော်လည်း မြသင်းသစ်က သုံးထပ်သားပြားချပ်က လေးပေါ်မှ ဦးထင်ပေါ်၊ အသက်(၄၀)နှစ်ဆိုတဲ့စာကို လှမ်းမြင်နေရပါပြီ။

‘မလိုဘူး ဦးစံ၊ ရေးထားတာ ကျွန်မ မြင်ပြီးပါပြီ၊ ဦးစံ ကားပေါ်ကပဲ စောင့်ခဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဦးစံ ဖွင့်ပေးသော နောက်ခန်းတံခါးမှ မြသင်းသစ်ဆင်းလိုက်သည်။ လမ်းပေးမှာရှိနေသူတွေ ရော၊ မဏ္ဍပ်ကနားဖျင်းအောက်မှာရှိနေသူတွေပါ အားလုံးဒီဘက်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေကြပါသည်။ မြ သင်းသစ်က လက်ချိတ်အိတ် အနက်ကလေးကို တံတောင်ဆစ်ကွေးမှာချိတ်လျက် အသာလျှောက်ခဲ့ သည်။

အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ် ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော အပျိုကြီး (အင်း..လူတကာရဲ့အသိအမြင်မှာ အပျို ကြီးလို့ပဲဆိုပါတော့) တစ်ယောက်အရွယ်ရောက်ခဲ့ပြီပေမယ့် အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်မဟုတ်၍ ထင်သည်။ မြသင်းသစ်က နုနုနယ်နယ်ကလေး ရှိနေသေးသည်။

များသောအားဖြင့်တွင် ကျောလယ်ထိရည်ပြီး အဖျားလိပ်ခွေထားသော ဆံပင်နွယ်တို့ကို ဒီတိုင်းဖြန့်ချတုန်း။ သို့သော် ယခုတော့ ကျောက်စီကလစ်လေးတစ်ခုနှင့် ဣန္ဒြေရရ သိမ်းညှပ်လာပါ သည်။ ဒီအယ်လ်တံဆိပ် နှစ်ထပ်အကျ..အဖြူဆွတ်လေးနှင့်အဖြူအနက်အဆင် လုံချည်ဖျော့ဖျော့ကို ဝတ်ရုံရိုးရိုးကလေးနှင့် လင်းလက်တောက်ဖြာနေသော အသရေတစ်မျိုးနှင့်အရောင်ထွက်သေနည့် မြ သင်းသစ်ကို ရုတ်တရက် ဘယ်သူမှ ထ မကြိုမခေါ်သေးဘဲ အကဲခတ်လို့သာ ရှိကြသည်။

အိမ်လေးရှေ့နားနီးမှ အိမ်ကလေးဟာ သစ်သားအိမ်လေးဖြစ်ပေမယ့် သံဇကာကွက်ပြာပြာ လေးတွေနှင့် တောင့်တောင့်တင်းတင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိကာ

ပိုသတိပြုမိသည်။ ကနားဖျင်းအောက်က စားပွဲကုလားထိုင်တို့တွင် ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် ကောင်လေးအများစုထိုင်နေပါသည်။ ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်သောလူငယ်ကလေးသည် နီးကပ်လာသော မြသင်းသစ်ကို သူတို့ဆီလာတာ သေချာသွားပြီ ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံနှင့် ထိုင်ရာမှ ရပ်ကာ

‘အမေ.. ဧည့်သည်’

အိမ်ပေါ်ကို လှမ်းအော်လိုက်ပါသည်။ အမေ ဧည့်သည်တဲ့။ ဒါဖြင့် ဒီကောင်လေးဟာ အိမ်ရှင်ပဲ။ ဒီတော့ ကိုထင်ရဲ့သားပေါ့။ မြသင်းသစ်က ကောင်လေးကို အသေအချာကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဖြူစင်ဝင်းသန့်သော အသားအရေကလေးဟာ ကြည်လင်တောက်ပနေ၍ ထိုအသားရောင်ပေါ်က မျက်ခုံးတန်းမည်းမည်းကလေးနှစ်ခုဟာ ထင်း၍ စိမ်းနေသည်။ ရုပ်ချောချောကလေး။ ထိုထင်က အသားညို၍ ထိုကောင်လေးဟာ မလေးမြိုင်ရဲ့အသားရောင်ကို အမွေရထားတာဖြစ်မည်။ ရုပ်ကကျ တော့ ကိုထင်လိုချောသည်။

မလေးမြိုင်သည် မျက်လုံးအစ်အစ် ခပ်မှေးမှေးလေးနှင့် မျက်နှာပြားပြား၊ နှာခေါင်းပြားပြား၊ ကရင်မလေးရုပ်ဖြစ်ကာ ကောင်ကလေးနှင့် ရုပ်ချင်းမတူပေ။ အဖေထံမှ ရုပ်အလှနှင့် အမေထံမှ အသားအရေအလှ၊ ကောင်းတာချည်းမျှယူထား၍ ကောင်ကလေးဟာ အတော်ချောမောသန့်ပြန့် သည်။

‘မမသစ်... မမသစ်.. လာတယ်၊ အိမ်ပေါ်လာပါ မမသစ်’

မလေးမြိုင်သည် အိမ်လှေကားတစ်ထိပ်မှ ပေါ်လာကာ ဝမ်းပန်းတသာ ခေါ်ရှာသည်။ ကိုယ် တိုင်ထွက်ခေါ်နေ၍ အထူးအားနာကာ မြသင်းသစ်က ကမန်းကတန်း အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့သည်။ မတွေ့တာကြာလှသော မလေးမြိုင်လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဖျစ်ညှစ်၍ ငိုချင်စိတ်ကို အောင့်

လိုက်ရပါသည်။

ပေါ်သစ်မင်းသည် သူ့ကိုသေချာစိုက်ကြည့်သွားတဲ့ အမျိုးသမီးကို အလိုလိုနေရင်း သိပ်ပြီး သဘောမကျ။ ‘မြသင်းသစ်’ဆိုသော အမည်ကိုရော ‘သစ်သစ်’ဆိုသည့် အခေါ်အဝေါ်ကိုရော အဖေ အမေထံမှ သူ မကြာမကြာကြားဖူးပါသည်။ ခုမှ မြင်ဖူးတော့ ထိုမြသင်းသစ်ဟာ အတော်ချောမောတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ အသိအမှတ်ပြုရသည်။

ချောတာက ချောတာသက်သက်။ သူကတော့ သိပ်မနှစ်မြို့ချင်။

ဒီအမျိုးသမီးဟာ အဖေနှင့်အမေထက်တော့ နည်းနည်းပါးပါးငယ်လိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ အဖေ့ အသက်ဟာ လေးဆယ်၊ အမေ့အသက်ဟာ သုံးဆယ့်ရှစ်။ ထိုအမျိုးသမီးဟာ အမေ့နီးပါးအနည်းဆုံး သုံးဆယ့်ငါးလောက်တော့ ရှိနိုင်ကောင်းသည်။ ဒါပေမဲ့ အသက်သုံးဆယ်တောင်မပြည့်တပြည့် ရှိသေး သလို နုနယ်အရွယ်တင်လှသည်။

နေရင်းထိုင်ရင်း သူ့စိတ်ထဲ မနှစ်မြို့သလို သဘောမကျသလိုဖြစ်ရခြင်းမှာ အကြောင်းရင်းတစ်ခု တည်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဤအကြောင်းရင်းကတော့...။ အဖေဟာ သေခါနီး ဆဲဆဲ၊ သေအံ့မူးမူး ညသန်းခေါင်ကျော်အချိန်လောက်က ဝေဒနာသည်းနေတဲ့ကြားထဲက ဤအမျိုးသမီးအတွက် စာတစ် စောင်စာအိတ်တစ်အိတ် ပေးသွားလို့ပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဘယ်တုန်းက ရေးထားမှန်းတော့ မသိ။

‘လေးမြိုင်.. ငါ့ ဗီရိုအံဆွဲထဲမှာ စာအိတ်အညိုတစ်လုံးရှိတယ်။ အထဲမှာ စာတစ်စောင်ရှိတယ်။ စာအိတ်ပေါ်မှာလည်း သစ်သစ်နာမည်တပ်ထားတယ်။ မင်းရှာစရာမလိုပါဘူး။ အလွယ်တကူအပေါ်ယံ မှာပဲ ထည့်ထားတယ်။ ဒီစာအိတ်ကို သေသွားခဲ့ရင် သစ်သစ်ကို ပေးဖြစ်အောင်ပေးလိုက်ပါ’

အဖေ ဤစကားတွေပြောနေတုန်းက ပေါ်သစ်မင်းသည် အမေ့ထံ အားနာပါးနာ မျက်နှာပူစွာ လှမ်းကြည့်မိသည်။

သေခါနီး မှာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် စာကိုအမေ့ကိုအပ်သွားတဲ့အဖေ့ကို နားမလည်ချင်။ အမေကတော့ သဘောကောင်းတဲ့ ရိုးအေးလှတဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်လိုမှနေပုံမရ။

‘စိတ်ချပါ အစ်ကိုရယ်.. ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ စိတ်ချပါ’

‘မမေ့နဲ့နော် ဆက်ဆက်ပေးဖြစ်အောင် ပေးလိုက်၊ ကြားလား လေးမြိုင်’

‘ဟုတ်ကဲ့.. ကြားပါတယ်’

အမေက ဘာစာလဲလည်း မမေး။ မမေးဆို သိတောင်သိချင်တဲ့ပုံမ။

ပေါ်သစ်မင်းမှာသာ ဘာစာ လဲသိချင်လှကာ

ဘာအတွက်ပေးခဲ့ရသလဲဆိုတာကိုလည်း စဉ်းစားမရဖြစ်နေသည်။

သူတို့မိသားစုဘဝ ဟာ ခပ်ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲဟာ။ အဖေဟာ သေခါနီး မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စာတစ်စောင်ရေးထားရ အောင် ဘာအရှုပ်အရှင်း၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စရှိလို့လဲ။ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဆန်လိုက်တာ။

ဒီမိန်းမဟာ နာမည်ကြားဖူးရုံသာရှိပြီး ပေါ်သစ်မင်းတစ်ကြိမ်မှ မြင်ဖူးတာမဟုတ်။ သူ့တစ်သက် ဒီအိမ်ကိုလာရောက်တာ ဝင်ထွက်တာ ပတ်သက်တာဖြင့် လုံးဝမရှိခဲ့ဘဲ သေကာနီးမှ အဖေက စာပေး ရစ်ခဲ့သည်ဆိုတာဟာ ပေါ်သစ်မင်းအတွက်တော့ အလွန်ကို ဆန်းကြယ်တဲ့ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ပင်။

အဖေ ဆုံးသွားပြီးတဲ့အချိန် အမေက ငိုယို၊ သူက မျက်ရည်ကျပြီးချိန်၊ ရုပ်ကွက်ကလူတွေ ရောက်လာ အလုပ်ရှုပ်ကြပြီး အဖေ့ကို ရေခဲတိုက်ကကား လာသယ်သွားဆောင်တဲ့အချိန်။ မိုးစင်စင် လင်းသွားပြီး နံနက်ခုနစ်နာရီခွဲလောက်အချိန်မှာ ပေါ်သစ်မင်း စာကို သတိရသည်။

‘အမေ... အဖေ ပြောသွားတဲ့စာလေ၊ စာ’

‘အင်း.. အမေ သိပါတယ်၊ ရှိပါတယ်၊ သူ့ထည့်ထားတာ အမေ သိပြီးသားပါ’

‘ဘာစာလဲ အမေ’

‘အမေ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ သားရယ်’

‘ဖတ်ကြည့်ရအောင်လေ အမေ’

‘အို..ဘယ့်နှယ် ဖတ်လို့ဖြစ်မလဲ၊ သူများအတွက်ရေးသွားတဲ့စာကို’

‘ဟာ.. အမေကလည်း အဲသလောက် သစ္စာရှိနေဖို့လိုလို့လား၊ အမေက တခြားသူစိမ်းမိန်းမ တစ်ယောက်အတွက် စာရေးသွားတယ်ဆိုတာ အထူးတဆန်းကြီး၊ သားသိချင်တာပေါ့၊ အမေ မသိချင် နေ၊ မဖတ်ချင်နေ၊ သားဖတ်ကြည့်မယ်’

‘ဪ မဖတ်ကြည့်ပါနဲ့ သားရို၊ မင်းအဖေ မှာသွားတာ မင်းလည်းကြားသားနဲ့၊ မင်းဖတ်ကြည့်ဖို့ တစ်ခွန်းမှ မပါဘူး’

‘ဟာ.. အဲဒါ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ အဲဒီ မိန်းမက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ သူက ဘာမို့ အဖေ နောက်ဆုံးရေးခဲ့တဲ့စာကို ဖတ်ခွင့်ရမှာလဲ’

‘သက မြသင်းသစ် တဲ့။ မမသစ် မိဘတွေက အမေတို့ အဖေတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ အမေ့ရဲ့ အမေဆိုရင် မမသစ်အမေ ကြီးကြီးဆီမှာ ထမင်းချက်လုပ်ဖူးတယ်’

‘ဟင်.. အဘွား သီလရှင်ကြီးကိုပြောတာလား’

‘အင်း’

‘ထမင်းချက်’

သူ ရှုံ့မဲ့သွားပါသည်။ ကိုယ့်အဘွားက သူတို့အိမ်အလုပ်သမားပေါ့။ သိမ်ငယ်ရမလိုလို ရှက်ရ မလိုလို၊ မအီမလည်နှင့် ပေါ်သစ်မင်း စိတ်ညစ်သွားပါသည်။

‘အမေက ခဏတဖြုတ်ပဲ လုပ်ဖူးတာပါ။ နှစ်နှစ်လောက်ပေါ့၊ နှစ်နှစ်ကျော်လောက်ရှိတော့ မင်း အဖေနဲ့ အမေလည်း အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်ဆိုတာနဲ့ မင်းအဘွားလည်း အဲဒီ မှာအလုပ်မလုပ်ဖြစ် တော့ပါဘူး။ တရားအားထုတ်ချင်တယ်ဆိုလို့လည်း ကြီးကြီးက စရိတ်စက ထောက်ပံ့တယ်၊ စီစဉ်ပေး တယ်လေ’

‘ကြီးကြီးက’

‘ကြီးကြီးဆိုတာ အဲဒီ မမသစ်ရဲ့အမေပေါ့၊ အမေတို့တတွေအပေါ် စိတ်ကောင်းရှိပါတယ်။ မင်းအဖေရဲ့ဘကြီးဆိုရင် သူတို့အိမ်မှာပဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ သူတို့လက်ထဲပဲ ကွယ်လွန်တာ’

‘ဟင်.. အဖေဘကြီးကကော..ဘယ်လို’

‘အဖေ ဘကြီးက ဒီအိမ်က ဥယျာဉ်မှူးပဲ’

‘ဟာ..ဒါဖြင့် အမေတို့က သူတို့အိမ်ရဲ့အလုပ်သမားတွေအဖြစ် ဘယ်ဘက်ကမှ ပြေးမလွတ်ဘူး ပေါ့’

‘အမေရော အဖေရောကတော့ သူတို့အလုပ်သမားမဟုတ်ခဲ့ဘူးလေ သားရဲ့၊ အမေကိုဆို လည်း ကြီးကြီးက ဘာမှမခိုင်းဘူး၊ သီးသန့်ပဲ၊ အဖေကိုလည်း ဘာမှ သိပ်မခိုင်းရှာပါဘူး။ မင်းအဖေက ကူညီပေးတာမျိုးလေးတွေသာ ရှိတာ၊ အဖေရော အမေရောက် ကျောင်းသားတွေကိုး၊ ကိုယ့်ကျောင်း စာနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ ကြီးကြီးတို့က မခိုင်းကြရှာပါဘူး’

‘ဪ...အမေတို့ချင်း အဲဒီ အိမ်မှာတွေ့ပြီး တွေ့ကြ၊ လက်ထပ်ကြပေါ့’

‘ဒါပေါ့ကွယ်’

‘အဲဒီ သစ်သစ်ဆိုတဲ့အန်တီက အိမ်ရှင်သမီးပေါ့၊ သူက ဘယ်လိုပတ်သက်လို့ အဖေက သူ့ကို စာရေးခဲ့ရတာ လဲ’

‘သူမှာစရာ ကြားစရာရှိလို့ နေမှာပေါ့ သား’

‘အမေကတစ်ဆင့် မှာရင် မှာခဲ့ပေါ့၊ ဟိုကလည်း ဒီကိုတစ်ခါမှ ဝင်တာထွက်တာ လာတာမရှိဘဲ သေကာနီးမှ စာတစ်စောင်ထားရစ်တာက တစ်မျိုးကြီးပဲ အမေရာ’

‘ဒီကို မမသစ်မလာတာ မဝင် မထွက်တာကတော့ အဆက်အဆံမှ မလုပ်ကြပဲကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ လည်း သူတို့ချင်းမှာစရာ ကြားစရာဆိုတာမျိုး နောက်ဆုံးစကားဆိုတာမျိုးကတော့ ရှိနိုင်တာကိုး’

‘ဘာလို့ရှိရမှလဲ အမေရဲ့’

‘ဘာလို့ ရှိရမှာလဲဆိုရင် မမသစ်ဟာ မင်းအဖေရဲ့ငယ်ရည်းစား၊ ငယ်ချစ်ဦးပဲသား၊ သူတို့ချင်း အင်မတန်ချစ်ဖူးတာ၊ ကွဲသွားတာက သားတစ်သက်ကျော်ပေါ့၊ အဲဒီ နောက်မှ မင်းအဖေနဲ့အမေ အိမ် ထောင်ကျတာ’

‘ဟင်’

ပေါ်သစ်မင်းမှာ ဘာမှဆက်မေးစရာမရှိတော့သလို တစ်ချီတည်း ငြိမ်ကျသွားရကာ အဲဒီ က တည်းကပင်စပြီး ဒေါ်မြသင်းသစ်ကို သိပ်မကြည်လင် မကျေချမ်းတော့တာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဘယ်တော့ ရောက်လာမလဲဟု ကြိုတင်စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိနေရာ ခုလို အမေ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားအပြီး မကြာမီ တစ်နာရီအတွင်းလောက် ရောက်လာမည်လို့တော့ မထင်ခဲ့ပေ။

ခုတော့.. ဒေါ်မြသင်းသစ်ကို မြင်ရပြီ။ အလွန်နုနယ်လှပသော အဖေရဲ့ငယ်ချစ်ဟောင်း ငယ် ချစ်ဦးဆိုတဲ့အမျိုးသမီးကို အံ့အားတသင့်နှင့်ပင်

အလိုမကျစိတ် ပေါက်မိပါသည်။ ထို့နောက်တော့ သူ သည် အိမ်ပေါ်မှာ အမေနှင့်ဘာတွေများပြောနေကြမလဲ၊ စာထဲမှာ ဘာတွေများ ပါမလဲသိရလိုသိရငြား သိလိုစိတ်နှင့် အိမ်ပေါ်ကို ရုတ်တရက် တက်လာခဲ့ပါသည်။

ဖိနပ်ချွတ်နေရာမှ အိမ်ပေါ်တက်သည့် ခါးပန်းအဆင့်ကလေး၌ တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်လိုက်သော ပေါ်သစ်မင်းကို မြသင်းသစ်က တစ်ချက်ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်၍ ပေါ်သစ်မင်းက မျက်လွှာချပြီး ခေါင်း ကို ခပ်ငုံ့ငုံ့ ပြန်ထားလိုက်သည်။

အဖေ့ငယ်ချစ်ဦးဆို၍ အမေ့ကိုယ်စား မနာလိုလိုက်တာအရမ်းပင်။ အဖေကလည်း ကြည့်ပါဦး။ ခုမှပဲ သူ့နာမည်ပေါ်သစ်မင်းဆိုတဲ့အထဲမှာ အဖေ့နာမည်ကတစ်လုံး၊ အဖေ့ငယ်ချစ်ဦးနာမည်က တစ် လုံးပါနေတာ သတိပြုမိသည်။ အမေ့ နာမည်ကျတော့ တစ်လုံးမှမပါ။

သူ့ရဲ့အမေ ဒေါ်လေးမြိုင်ဟာ ရိုးရိုးအအ ခပ်ထုံထုံမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်တာတော့ သူပင် သားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သိပါသည်။ ချက်ဆို နားခွက်က မီးမတောက်။ ငေးငေးငူငူ နှင့် မျက်မွှေးတစ်ဆုံးထက်လည်း ပိုမမြင်။ အမေ့ကို အဖေ အားမလိုအားမရ စိတ်တိုဒေါသဖြစ်ရတာ တွေ အများကြီးပင်။ သို့ပေမယ့် အဖေသည် အမေ့ကို နိုင်လိုမင်းထက် ကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ နှိပ်စက်ကလူ ခြင်းမျိုးတော့ မရှိရှာပါ။

သူ့စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်လျှင် တဖျစ်တောက်တောက်သာ ညည်းတွားပြောဆိုနေတတ်မြဲ။ အဖေဟာ အရက်ကို ရောဂါရပြီးသေတဲ့အထိအောင် မိုက်မိုက်မဲမဲ သောသွားသော်လည်း အမေ့ကိုနှိပ် စက်တာတွေ၊ ရမ်းကားသောင်းကျန်းတာတွေ မရှိပါ။ ဇနီးနဲ့သားအပေါ်မှာတော့ အရက်ကြောင့် ဒုက္ခ မပေးဘဲ သူ့ကိုယ်သူသာ ဒုက္ခရောက်အောင် သောက်သွားတဲ့အဖေပါ။

ခုမှ စဉ်းစားကြည့်တော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ခိုက်ရန်မဖြစ်ပွားဘဲ ဆင်းရဲပေမယ့် မကျပ်တည်း မချို့တဲ့လွန်းလှတဲ့ ဒီလိုအိမ်ထောင်မိသားစုထဲမှာ အဖေ

ဒီလောက်ထိအောင် အရက်တွေသောက်နေ ခဲ့တာဟာ အဖေ့ရဲ့ ငယ်ချစ်ဦးဆိုတဲ့ ဒီအမျိုးသမီးဒေါ်မြသင်းသစ်ကြောင့်ပင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ပေါ်သစ်မင်းက ဒေါ်မြသင်းသစ်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ချိန်တွင် ဒေါ်မြသင်းသစ်က လက်ထဲက စာရွက်ကလေးကို အမေ့ ကမ်းကာ

‘ဖတ်ကြည့်ပါဦး မလေးမြိုင်’

မလေးမြိုင်ကား မငိုမိအောင် ထိန်းသိမ်းထားတဲ့နီမြန်းသော မြသင်းသစ် မျက်နှာကိုကြည့်ကာ အလိုလို အားတွေနာနေလျက်

‘မဖတ်တော့ပါဘူး မမသစ်ရယ်’

‘အို.. ဘာလို့မဖတ်ရမှာလဲ မလေးမြိုင်၊ စာက တိုတိုပဲ၊ သူ့နောက်ဆုံးဆန္ဒလေးတွေ ရေးထား တာပါ။ မလေးမြိုင်လည်း သိရတာ ပေါ့’

‘မမသစ်ကို ဦးတည်ရေးခဲ့တော့ မမသစ် သိရင်ပြီးတာပါပဲ’

ဒီထက်နည်းနည်းကလေး မာန်ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကပြောလျှင် ဇနီးသည်ကိုတော့ မမှာ ကြားခဲ့ဘဲ ငယ်ချစ်ဟောင်းကို မှာခဲ့လေခြင်းဟု ဒေါ်မနုဿနှင့် မခံချင်ဖြစ်ကာ တမင် မဖတ်တော့ဘူး ငြင်းတာဟု ထင်စရာရှိပါသည်။ မလေးမြိုင်ရဲ့ ရုပ်ရည်အမူအရာတို့ကား ဤသို့တွေးစရာမရှိ။ ပကတိ ရိုးသားမာန်တင်းလှသည်။

‘အမေ မဖတ်ရင် ကျွန်တော်ဖတ်မယ်’

ပေါ်သစ်မင်း နှုတ်က ရုတ်တရက် ထွက်သွားသောစကားကြောင့် မြသင်းသစ်က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ထံ ဘယ်လိုလဲဆိုတဲ့ မျက်လုံးအကြည့်နှင့် ကြည့်နေသည့် ချာတိတ်ကလေးကို အံ့အားတသင့်စိုက်ကြည့်နေမိပါသေးသည်။ ဒီကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာပေါ်က ဟန်မူရာသည် သူ့အဖေ အသုဘကိုလာတဲ့မိတ်ဆွေရောင်းရင်းတို့ကို

အသိအမှတ်ပြုတဲ့ ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြည့်မျိုးလည်း မဟုတ်။

မကျေမချမ်းရိပ်နှင့် တစ်မျိုးကလေး။

မြသင်းသစ်သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ သူ့အဖေဟာ သူ့အမေကိုတောင် ဘာမှရေးသားမှာကြားမသွားဘဲ သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်ကို စာတစ်စောင် ပေ တစ်ဖွဲ့နှင့် ဘာတွေများမှာကြားသွားရတာ တဲ့လဲဆိုတာကို သူသိသင့်သိထိုက်သည်ရယ်လို့ မာန်ရှိန်က လေးပြင်းပြင်းနှင့် တောင်းဆိုနေတာပင်။

မြသင်းသစ်က ကောင်လေးစိတ်ထဲက ခံစားချက်ကို နားလည်ပေမယ့် သူ့အမေနှင့်မတိမ်းမ ယိမ်း အရွယ်ရှိသည့် အမေရွယ်ဒေါ်ရွယ် မြသင်းသစ်ကို လေးစားရိုကျိုးတဲ့ဟန် တစ်စက်မှမပြဘဲ ဂျစ် ကန်ကန်ပုံသာ ထွက်ချင်နေသည့် ထိုကောင်ကလေးကို နည်းနည်းအမြင်ကတ်သွားပါသည်။

အင်း.. ချစ်မွှေး မပေါက်တဲ့ကောင်လေးပဲ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။ ရုပ်ကလေး ချောလှပြီး သူ့ပုံစံက ချစ် ခင်လောက်သော နူးညံ့ယဉ်ကျေးမှုမရှိ။ ဖခင်ဆုံးပါးသွားရှာတဲ့ ကလေးရယ်လို့ သနားကရုဏာသက် ချင်စရာရုပ်မျိုး ဆောင်မထားဘဲ မြသင်းသစ်အပေါ် အကဲခတ်အကဲဖမ်းနေတဲ့ စူးရှရှ ကြွပ်ဆတ်ဆတ် မျက်လုံးအကြည့်များက အလွန်ပဲ အမြင်ကတ်စရာကောင်းနေပါသည်။

မြသင်းသစ်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စာရွက်ခေါက်ကို ထိုကောင်လေးထံ ထိုးပေးလိုက်ပါ သည်။ မင်းက ကလေးပဲရှိသေးတယ်။ ဖတ်ဖို့မလိုဘူး။ မင်းကိုအရေးလုပ် ပြသတိုင်ပင် မနေနိုင်ဘူးလို့ ခပ်တင်းတင်း ပြောချပစ်လိုက်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ပြီး ဘာမှမပြောပါ။

စာရွက်ခေါက် လှမ်းယူတာကိုက လက်နှစ်ဖက်မယူ။ ညှာလက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် လှမ်းယူတာ၊ ကောင်လေးဟာ မယဉ်ကျေးလိုက်တာ။ ခုမှတွေ့ရတဲ့ မျက်နှာစိမ်းနည့်သည်တစ်ယောက်ကို နွေးထွေး ပျူငှာခြင်းမရှိတဲ့အပြင်

ခပ်ရင့်ရင့်ဟန်တစ်မျိုး ဖမ်းထားသေးသည်။ ပေါ်သစ်မင်းက စာရွက်ခေါက်ကို ဖြန့်ဖတ်လိုက်ပါသည်။

‘သစ်သစ်’

ဒီစာကို ရေးချိန်မှာ ကျွန်တော်အတော်ရောဂါ ကျွမ်းနေပါပြီ။ မကြာခင်သေရတော့မှာကိုလည်း သိပြီးနေပါပြီ။ ကျွန်တော်သေတဲ့အခါ ဒီစာကို သစ်သစ်ကို ပေးပါလို့ မလေးမြိုင်ကို မှာခဲ့ပါမယ်။

မလေးမြိုင်ကို သစ်သစ် အသိဆုံးပါ။ အင်မတန်ရိုးအလွန်းတဲ့အတွက် ထုံချင်တဲ့ဘက်ကိုရောက် ရှာပါတယ်။ အိမ်ထောင်သက်တစ်လျှောက်လုံး သူ့ကိုအိမ်မှုကိစ္စ မယားဝတ္တရားတို့ကအပ ဘာတာဝန်မှ မပေးခဲ့။ မခိုင်းခဲ့တဲ့အတွက် ဘာမှတာဝန်ယူမခန့်ခဲ့ မစီစဉ်တတ်တဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်တော် အင်မတန် မျှော်မှန်းချက်ကြီးကြီးထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့သား ပေါ်သစ်မင်း ဟာ မလေးမြိုင်ထံက မေတ္တာစေတနာကလွဲလို့ ဘာအကြံဉာဏ် ဘာလမ်းညွှန်မှုမျိုးကိုမှ မရနိုင်တာ သေချာ တဲ့အတွက် ဒီတစ်ခုကို ကျွန်တော်ရင်အလေးဆုံး စိတ်မဖြောင့်ဆုံးပါပဲ။

သားဘဝဟာ သူ့မှာရှိတဲ့အရည်အချင်း အစွမ်းအစတစ်ဆုံးသုံးပြီး ရောက်နိုင်သမျှ မြင့်မြင့်အထိ ရောက်ခွင့်ရနိုင်စေဖို့ ကျွန်တော်ဆန္ဒအပြင်းပြဆုံးပါ။ ဒီအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း၊ လမ်းညွှန်မှု ကောင်း၊ သိုင်းဝိုင်းကောင်းနဲ့ နီးနီးစပ်စပ်ရှိစေချင်လှပါတယ်။ အမြင်ကျယ်စေချင်ပါတယ်။ ရွေးချယ်စရာ များများထဲက အကောင်းဆုံးကို ရွေးခွင့်ရလိုက်တာမျိုး ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့အနီးစပ်ဆုံး ကူညီနိုင်မယ့်သူတွေထဲက သားကိုဦးဆောင်မှုအကောင်းဆုံးပေးနိုင် မယ့်သူဟာ သစ်သစ်ပဲလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်နေပါတယ်။ သားကို သစ်သစ် အနီးကပ်ခေါ်ယူပြုစု ပျိုး ထောင်ပေးပါလို့ အကူအညီတောင်းရင်း တစ်ခါတည်း တောင်းပန်လိုပါတယ်။

မလေးမြိုင်ဟာ ကျွန်တော်မရှိရင် သားကိုဈေးတောင်းခေါင်းရွက် ရှာကျွေးမယ့် အမေမျိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ မလေးမြိုင် လက်မှာ သားဟာ အရည်အသွေးအလုံးစုံအောင် တောက်ပြောင်မလာနိုင်ဘူးဆို တာ ကျွန်တော်သိတယ်။ မလေးမြိုင်လည်း သိပါတယ်။ သားကိုများ သစ်သစ်က ခေါ်ယူမွေးစားစောင့် ရှောက်နိုင်ရင် မလေးမြိုင်ဟာ နားလည်ကြည်ဖြူစွာ ကျေးဇူးတင်ခွင့်ပြုမယ့် အမေမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ သူ ကိုယ်တိုင်ကတော့ သားတာဝန်သာမရှိရင် စစ်ကိုင်းက သူ့အမေသီလရှင်ကြီးဆီ အပြီးသွားနေချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုး ရှိနေသူပါ။

သားကို မျက်စိအောက်မှာထားပြီး ဂရုစိုက်ပြုစုပျိုးထောင်စောင့်ရှောက် မြေတောင်မြှောက်ပေးဖို့ ကိစ္စဟာ သစ်သစ်အတွက် အပန်းကြီးတာဝန်ကြီးလှလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်မထင်ပါဘူး။ အဲဒီ အပြင် တစ်နေ့မှာ သားက ကျောက်ကောင်းတစ်ပွင့်အဖြစ် တောက်ပြောင်တန်ဖိုးကြီးလာတဲ့အခါ သစ်သစ် ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီအဖိုးတန်ကျောက်အတွက် ဂုဏ်တက်နိုင်မှာမလွဲပါဘူး။ ဒီလို ကျွန်တော်အကူအညီ တောင်းခြင်းပေါ် သစ်သစ်အံ့ဩကောင်း၊ အံ့ဩမိမယ်၊ ထူးဆန်းကောင်း ထူးဆန်းနေမယ်။ ဖြစ်အောင် ကူညီပေးပါလို့သာ ကျွန်တော်အနူးအညွတ်တောင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။

ထင်ပေါ်

ပေါ်သစ်မင်းသည် စာကိုဖတ်ရင်း မျက်ခုံးတွန့်ရှုံ့လာကာ စာလည်းဖတ်ပြီးရော မျက်နှာတစ်ခု လုံးက မကျေနပ်နိုင်သလို နီစွေးစွေးမဲ့တဲ့တဲ့ ဖြစ်လာသည်။ စာဖတ်နေစဉ်က ပေါ်သစ်မင်းမျက်နှာ အပြောင်းအလဲကို လှမ်းကြည့်နေခဲ့သော မြသင်းသစ်သည် စာဖတ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ဒီကောင်လေးမျက် နှာကို ကြည့်မနေတော့ပါ။

မကျေနပ်ကြောင်းပြနေမည့် ဒီမျက်နှာကို လက်သင့်ခံပြီး ကြည့်ရှုမနေလို။ ပေါ်သစ်မင်းသည် စာရွက်ကို ဖလမ်းဖလမ်းမြည်အောင်

ကိုင်လှုပ်လိုက်ရင်း

‘ဘာတွေလည်း အမေ၊ အဖေ ဘာတွေလျှောက်ရေးထားတာလဲ’

မလေးမြိုင်က သူ့သားကိုကြည့်ကာ

‘အမေ မသိဘူးလေ သား၊ မမသစ်ကို မှာခဲ့စရာရှိတာလို့ ပြောတာပဲဟာ’

‘သူ့ကိုမှာတာသက်သက်မှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော့်ကို.. ကျွန်တော့်ကို’

ပေါ်သစ်မင်းအသံက တုန်ခါကာ ရှိုက်သံစွက်မလိုဖြစ်လာသည်။

နံနက်အရစ်မတက်ခင်လေးက မှ အဖေဆုံးပါးသွားခဲ့သည်ကို ကြေကွဲခံစားလက်စ ပူပူနွေးနွေး နှလုံးသားဖြစ်၍ ဒဏ်မခံနိုင်သေးသလို၊ ဒါလေးဖတ်ရသည်နှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကြီးက ရင်ထဲဆောင့်တိုးကာ မကျေနပ်သော ဒေါသတွေ ကြောင့် ငိုမိတော့မလို ဖြစ်သွားရတာ ပင်။

‘ရော့.. အမေရာ၊ ဖတ်ကြည့် အမေရာ’

ပေါ်သစ်မင်းက စိတ်တွေလှုပ်ရှားဆူပွက်နေသလောက်

မလေးမြိုင်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ပင်။

‘အမေ မဖတ်ချင်ပါဘူးသားရယ်၊ ဘာတွေရေးထားလို့လဲ’

‘ကျွန်တော်က ကျွန်တော်က အမေနဲ့ဆိုရင် ဘာအရည်အသွေးမှ တောက်ပြောင်လာမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့’

ပေါ်သစ်မင်း အသံက မခံချင်ခြင်းနှင့် ရှူးရှူးရှားရှား။ မလေးမြိုင်သည် မျက်ခုံးအစုံကို ပင့်လိုက် ရင်း

‘ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းအဖေပြောတာ မှန်သားပဲ သား’

‘သူနဲ့မှ အရည်အသွေး တောက်ပြောင်လာမယ်တဲ့’

ပေါ်သစ်မင်းက မြသင်းသစ်ဘက် ဆတ်ခနဲ မေးငေါ့ပြလိုက်၍

မြသင်းသစ်က သူ့ထံ ခပ်တင်း တင်းခပ်ဆတ်ဆတ်လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။
လူကြီးသူမကို ‘သူ့’လို့ သုံးနှုန်းတာရိုင်းတယ်ဆိုတာ ဒီ ကောင်လေး မသိဘူးလား။
သူ့အဖေ သူ့စိတ်ထဲရှိတာ ရေးသွားတာနှင့်ပဲ မဆီမဆိုင် မြသင်းသစ်ကို ရန်
လိုပုံပြလာသော ကောင်လေးကို မြသင်းသစ် စိတ်ချဉ်ပေါက်လာမိသည်။

သူ့စိမ်းဧည့်သည်ကို သူကနေရင်းထိုင်ရင်း အလိုမရှိပုံ၊ သဘောမကျပုံ
ဖြစ်နေတာ ခံပြင်းအံ့ဩ စရာပင်။

‘ဒါ .. အမှန်ပဲပေါ့ သားရဲ့၊ မင်းအဖေ ပြောတာမှန်တယ်၊ မမသစ်ဟာ
အမေ့ထက်စာရင် အများ ကြီးတော်၊ အများကြီးထက်ပြီး ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရော
ဗဟုသုတပါ ပိုပြီးကြွယ်ဝတာ အမှန်ပဲဟာ၊ ပြီးတော့ မမသစ် ကိုယ်တိုင်က
ဆယ်တန်းအောင်တုန်းက ဂုဏ်ထူးတွေလေးခုတောင်ပါတာ၊ စာသိပ်တော်တာ၊

‘သူ့ဟာသူ တော်တော်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊
အဖေကလည်း ဘာတွေ လျှောက် ရေးသွားမှန်းမသိဘူး၊’

အဖေ့ရဲ့ငယ်ချစ်ဦးဆို၍ မနာလိုသော စိတ်အခံတွင်မြင်လိုက်ရပြန်တော့
ကိုယ့်အမေနှင့်ယှဉ်မရ အောင် ဟိုက လှပနုနယ်သန့်ပြန့်မြင့်မားနေရာ
စိတ်တိုသလိုလို သိမ်ငယ်သလိုလို ဖြစ်နေရတဲ့အထဲ အမေ့ကိုနှိမ်ချပြီး
ထိုငယ်ချစ်ဦးကို အထင်တကြီးအမွန်းတင်ကာ အားကိုးတကြီးသားကို အပ်နှံအကူ
အညီတောင်းသွားတဲ့ အဖေ့စာကြောင့် စိတ်ထဲ တော်တော်ပဲပေါက်ကွဲမိသည်။
အဖေ့ရည်းစားဟောင်း ဆိုတဲ့အသိက သိပ်လေးစားချင်စိတ်မရှိအောင် ဖြစ်စေသည်။

‘သားအဖေ ရေးသွားတာတွေ အမှန်တွေချည်းပေါ့ သားရဲ့၊
ဒီကိစ္စတွေရေးသွားတာကိုး။ ဒီ အကြောင်းတွေကို မင်းအဖေက အမေနဲ့နှုတ်နဲ့လည်း
ဆွေးနွေးသွားပါသေးတယ်။ မင်းအဖေဟာ မင်းကိုအင်မတန်
ထွန်းကားမြင့်မားစေချင်တာပါ သားရယ်’

‘ဒါတော့ သိတာပေါ့ အမေရာ၊ မိဘတိုင်းပဲပေါ့၊ ကိုယ့်သားသမီးကို

ဖြစ်ထွန်းစေချင်မှာချည်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်ပဲလေ။ သူဖြစ်သင့်သလောက်တော့ ဖြစ်လာမှာပဲ။ ဒီထက် ဖြစ်စေ ချင်လို့ဆိုပြီး သူများလက်ထဲ ထိုးကြိတ်အပ်နှံသွားတာမျိုးကတော့ နည်းလမ်းမကျပါဘူး။’

ကျွန်တော် ခုမှမြင်ဖူးတဲ့ သူစိမ်းလက်ထဲ ကျွန်တော့်ဘဝကို အဖေက ထိုးအပ်သွားတာ၊ အဖေ ဒီလိုပြောတိုင်း ဘယ်ရမလဲ၊ သူ့လက်ထဲကနေ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာမျိုးထက် ကိုယ့်အမေ လက်ထဲကနေ ရိုးရိုးဘွဲ့တစ်ခု ရလာမှာမျိုးကို ကျွန်တော်က ပိုဂုဏ်ယူမှာ’

မြသင်းသစ်သည် ထိုသတ္တဝါလေးကို အတော်ပင်မြင်ပြင်းနားကြားပြင်း ကပ်လာကာ

‘ဟေ့..ကလေး မင်း ‘သူ’ ‘သူ’နဲ့ ထည့်သုံးနေတဲ့ မြသင်းသစ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက မင်းအမေနဲ့ ရွယ်တူနီးပါးအသက်အရွယ်ရှိတယ်ကွ၊ သူ .. သူနဲ့ မင်း မေးငေါ့ပြောနေတာ၊ မင်းဘယ်လောက် ရိုင်းနေ လဲ၊ ဒီကိစ္စကို ငါလည်း ခုမှပဲဖတ်ရ သိရတယ်။ မင်းအဖေဘာသာ သူ့စိတ်ထဲရှိတာတွေ လျှောက်ရေး သွားတာ၊ ငါနဲ့လည်းမဆိုင်ပါဘူး။’

မင်းအနေနဲ့ ငါ့ကို ရန်လိုသလို ပြောနေမယ့်အစား အန်တီရေ.. ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အမေ ဆိုဆုံးမထိန်းသိမ်းမှုအောက်မှာပဲ နေချင်တာပါလို့ ကောင်းကောင်းလေး ပြောပြလည်းရပါတယ်။ အခု ငါလာတာ မိတ်ဆွေဟောင်းမိသားစုရဲ့ အသုဘသတင်းမေးလာတာပါ။ မင်းအဖေစာထဲကအတိုင်း မင်း ကိုခေါ်ဖို့၊ မွေးစားဖို့၊ စောင့်ရှောက်လမ်းညွှန်ဖို့ စိတ်ကူးတွေ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ လာခေါ်တာမဟုတ်ပါ ဘူး။

အေးဆေးဆွေးနွေးလို့ရတဲ့ကိစ္စကို ဘာတွေ ဝူးဝါးရှူးရှား ဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းအမေဟာ ခုမှ လင်သေပြီးစ စိတ်ထိခိုက်နေတဲ့ မုဆိုးမ ပူပူနွေးနွေးဆိုတာ ခေါင်းထဲထားဦး’

ဆက်တိုက် အရှည်ကြီး ခပ်မာမာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပစ်လိုက်လျှင်
အကောင်လေးသည် အငိုက်မိကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်
ငြိမ်နားထောင်နေပါသည်။ မြသင်းသစ်ပါးစပ်မှ ဤမျှ ခပ်ပြတ် ပြတ်စကားများ
ပက်ခနဲ ပြန်ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားပုံမရ။ မြသင်းသစ်ကို ဘာများထင်နေပါ
လိမ့်။ လူပုံကြည့်ပြီး အားနာပါးနာ ရှက်ကြောက်ကြောက် အိညောက်ညောက်
မိန်းမတစ်ယောက် လောက်ပဲ ထင်ထားပုံရပါသည်။

သူလို ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်လေးကများ ကိုယ့်ကိုတက်ပြီး
မာရေကျောရေ လုပ်ချင်နေတာကို မသိချင်ယောင်လေးဆောင်ပြီး မသကာ ထ
ပြန်သွားရုံပဲလို့များ ထင်နေသလား။ လူကလေး လက် တောက်လောက်နဲ့
စာကိုလည်း သူကသူဖတ်မည်လေး ဘာလေး ယူဖတ်သေး။

တကယ်ဆို မလေးမြိုင်ကိုသာ ကိုထင့်ဇနီးမို့ ဘာစာဆိုတာ
ရှင်းရှင်းသိစေချင်တဲ့သဘော ပေး ဖတ်တာ။ ဒါကိုကြားက သူက သူဖတ်မည်ဆိုပြီး
အရေးအရာပါပါ ဝင်လာကတည်းက လွန်လှပြီ။ ဘာ မှစကားမပြောချင်လို့
ပေးဖတ်လိုက်တာ။ ဖတ်လည်းပြီးရော သူက ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့နဲ့..။ အောင်မယ်။

‘ကျွန်တော်လည်း အဖေသေပြီး အဖမဲ့သား ပူပူနွေးနွေးပါပဲ’

‘အဲဒီ တော့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ’

မြသင်းသစ်ရဲ့ စူးရဲအကြည့်နှင့် ဒေါက်ခနဲမေးသံအဆုံးတွင်
သင်းအသံက အနည်းငယ်တိုး လျော့သွားပြီး

‘ပြောပြတာပါ’

‘ပြောပြနေစရာမလိုဘူးလေ၊ မင်းအဖေ ခုမနက်ပဲဆုံးသွားတာ
လူတိုင်းသိပြီးသားပဲ၊ မိတ်ဆွေ တို့ ဝတ္တရားအတိုင်းလာတယ်။
စာတစ်စောင်ရေးခဲ့တယ်ဆိုလို့ ဖတ်ကြည့်တယ်၊ ဒါပဲရှိသေးတယ်’

‘အဖေက အန်တီ ကျွန်တော့်ကို မွေးစားဖို့သဘောပြောတာကိုး ကျွန်တော့်မှာ အမေတစ် ယောက်လုံးရှိတယ်’

‘မင်းအဖေ ပြောတိုင်း ငါကကော ဝမ်းသာအားရနဲ့ချက်ချင်းနဲ့ မွေးစားပါ့မယ်။ မြေတောင် မြောက်ပါမယ်ပြောနေလို့လား၊ တကယ်ဆိုရင် မင်းစဉ်းစားစမ်း။ ငါ့လက်ထဲ မဆီမဆိုင် တာဝန်တွေထိုး ထည့်သွားတာ ငါကကော ပျော်ပြီးတာဝန်ယူချင်မယ် ထင်လို့လား’

ပေါ်သစ်မင်း မျက်နှာမှာ မည်းပုပ်ရှုံ့မဲ့သွား၍ မြသင်းသစ်က အရသာရှိရှိကျေနပ်သွားပါသည်။ တွေ့တွေ့ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်း လက်တောက်လောက်နဲ့လာရန်လိုနေတဲ့ ကောင်လေးဟာ ဧကန္တတော့ မြသင်းသစ်ဟာ တစ်ချိန်က သူ့အဖေရဲ့ငယ်ချစ်ဟောင်းရယ်လို့ သိပြီးဖြစ်ကိုဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဒါကြောင့် ပဲ နေရာလာမယူနဲ့ဆိုတဲ့ပုံမျိုး သူကခံတန်တန်လုပ်ထားတာ။

မြသင်းသစ်စကားအဆုံးတွင် မလေးမြိုင်က ပျာပျာသလဲဝင်၍

‘မမသစ်ရယ်.. အဲသလိုတော့ မပြောပါနဲ့၊ ကိုထင်ပေါ်က မမသစ်တို့ကို အထင်ကြီးအားကိုးပါ တယ်။ ရင်းရင်းနှီးနှီးသဘောမျိုး အကူညီတောင်းသွားတာပါ။ မမသစ်.. သူ့ဆန္ဒကို တစ်ထိုင်တည်း တော့ မငြင်းလိုက်ပါနဲ့နော်၊ ဒီကောင်လေးကိုလည်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မမသစ်ရယ်၊ သူက ဒီလိုပဲ ကြွပ် ဆတ်ဆတ်နိုင်ချင်တယ်’

‘အမေ’

‘သား.. မင်းဘာမှဝင်မပြောနဲ့၊ မင်း ပြောနေတာတွေ လူကြီးတစ်ယောက်အပေါ် ရိုင်းတယ်’

ဟင်...။ ပေါ်သစ်မင်းက သူ့အမေကို မျက်လုံးပြူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူက ဘယ်လောက် တောင်များ ရိုင်းပျမိလို့လဲ။ အဖေစာကို

မလိုလားလက်မခံချင်တဲ့သဘောနှင့်ပြောမိတာကလေးပဲ ရှိပါ သည်။
ဒီမိန်းမကလည်း စွာလိုက်တာဆိုတာ။ နုနုနယ်နယ် သူ့ပုံစံလေးနဲ့မှမလိုက်။
ဒေါက်ခနဲ ပက်ခနဲနဲ့၊ မျက်နှာထားကလည်း တင်းပါ။

အဖေ့စာကြောင့် ပေါ်သစ်မင်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားရသလိုပဲ။ သူလည်း
စိတ်ရှုပ်စိတ်ပျက် သွား ပါလိမ့်မည်။ သူများသားသမီးကို နေရင်းထိုင်ရင်း ဘယ်သူက
ကောက်တာဝန်ယူချင်မှာလဲ။ မြသင်း သစ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ
မျက်နှာလေးကို ရှုံ့လျက်နှင့်ပင်..

‘ကဲ.. မလေးမြိုင်၊ ဒီမှာ ကျွန်မ ကူငွေယူလာပါတယ်၊
ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော်၊ မေမေလည်း လာဦး မယ်ပြောပါတယ်’

‘အသုဘနေ့ ပို့ဦးမလား မမ’

‘ပို့မယ်... မလေးမြိုင်တို့ သားအမိဖို့ပါ ကားစီစဉ်ခဲ့မယ်’

မြသင်းသစ်ကို မလေးမြိုင်က ကားအထိလိုက်ပို့တာကို ပေါ်သစ်မင်းက
မျက်ခုံးတွန့်တွန့်နှင့် ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

*

(၃)

‘မေမေနဲ့စကားပြောတော့ ကောင်လေးက ရိုသေပါတယ်၊
အရိုင်းအစိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး’

‘အရိုင်းအစိုင်းလို့တော့ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဂျစ်ကန်ကန်
ကြွပ်ဆတ်ဆတ်တော့ ဖြစ်တာ အမှန်ပဲ မေမေ’

မြသင်းသစ်သည် စားပွဲမှာထိုင်ကာ ကတ္တီပါဗန်းအနက်ထဲ
ကြဲဖြန့်ထားသည့် စိန်အပုံလိုက်ထဲ မှာ တစ်လုံးချင်းဇာဂနာနှင့်ကောက်ပြီး
ရွေးနေပါသည်။ ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ခြောက်လုံးစီတိုက်အရွယ် လောက်
ခြယ်နားကပ်ဆယ်ရန် အော်ဒါရှိသည်။ ခုထိ ပန်းတိမ်ဆီမရောက်သေး။

‘ထင်ပေါ်ရေးသွားတဲ့ စာအကြောင်းလည်း ပြောကြပါတယ်’

ဟင်..။ မြသင်းသစ်က သက်ပြင်းချလိုက်ပါသည်။ စိတ်က
ထိုစကားတွေကိုလည်း ဝင်စားသေး ၍ အာရုံနောက်လိုက်တာ။
စိန်ရွေးတာခရီးမတွင်။ မေမေ ဘာကိုပြောချင်နေတာပါလဲ။

‘သူလည်း သူ့သားကိုဖြစ်ထွန်းပေါက်မြောက်စေချင်မှာပေါ့။ မိဘဆိုတာ
ကိုယ့်သားသမီးတော့ အမြင့်ဆုံးမှာပဲ ရှိစေချင်တာချည်း မဟုတ်လား’

မြသင်းသစ်က တစ်ဖက် ခုနစ်ပွင့်တစ်ရန်စာ
ဆယ့်လေးပွင့်အရွယ်ညီရလျှင် ဆီစိမ်စက္ကူပါး နှစ် ထပ်နှင့် တစ်ထုပ်လိုက်ပြန်ကာ

‘မေမေ.. ဘာပြောချင်တာလဲ၊ သူ့ရေးတဲ့စာဆိုတာကို

ဖတ်ကြည့်ချင်သေးလား’

ဒီကိစ္စကိုပဲ မေမေ စိတ်ဝင်စားလွန်းနေ၍ တမင်တကာ
နည်းနည်းကလေးရွဲ့ပြီး မေးတာပင်။ သို့ သော် မေမေက
တကယ်စိတ်ဝင်စားနေသူဖြစ်ရကား

‘အေး.. ဖတ်ကြည့်ရအောင်’

မြသင်းသစ်သည် ကိုယ်တိုင်လည်း လေးငါးကြိမ်ထုတ်ဖတ်ပြီးဖြစ်၍
အလုပ်စားပွဲအံ့ဆွဲထဲပဲ အသင့်ရှိနေသည့်စာအိတ်ကို အံ့ဆွဲဖွင့်၍ မေမေထံ
သွားပေးလိုက်ပါသည်။ မေမေ စာဖတ်နေခိုက် မီး အုပ်ဆောင်းကို ဆွဲနှိမ့်ကာ
စိန်ဆက်ရွေးနေတဲ့တိုင် မြသင်းသစ်ခေါင်းထဲ ဒီကိစ္စက ရစ်ဝဲနေသည်။

ကိုထင့်ကို ကိုယ်ချင်းစာပါရဲ့။ သံယောဇဉ်ရှိရင်းစွဲနှင့်
သူကွယ်လွန်သွားတဲ့နောက် သူ့ဆန္ဒလေး ဖြည့်ဆည်းပေးချင်ပါရဲ့။ သူ့ဆန္ဒကသာ
တစ်လကျောင်းစရိတ် ဘယ်လောက်ဆိုလျှင် မြသင်းသစ်သည် ဤကိစ္စကို
ယခုလောက်ရှိ လက်ခံခေါင်းညိတ်ပြီးပေပြီ။ စတင်၍ ပင် ထောက်ပံ့နေလောက်ပြီ။

ခုဟာက အိမ်ခေါ်ယူ၍ ပါ မွေးစားစေချင်သည့်ကိစ္စ၊
ကိုယ့်အုပ်ထိန်းလမ်းညွှန်မှုကိုပါ လိုချင် သည့်ကိစ္စ။

မေမေက စာကိုလိုတာထက်ကြာအောင် ဖတ်နေပြီးမှ..

‘သမီး.. ဘယ်လိုသဘောရလဲ’

‘သမီး ဘယ်လိုသဘောရလဲ ဆိုတာထက် မေမေ
ဒီလောက်စိတ်ဝင်တစား ရှိပုံထောက်ရင် မေမေ ဘယ်လိုသဘောရလဲဆိုတာကို
သမီးက သိချင်ပါတယ်’

မေမေက မြသင်းသစ် စိန်ရွေးနေတဲ့ဆီ လျှာက်လာပြီး ဘေးနားက
လာရပ်ကြည့်နေရင်း

‘ဒီတစ်လုံးက အရောင်ကွာနေတာပဲ’

မှန်ဘီလူးနှင့်သေချာရွေးနေတဲ့သူကို တိုင်ပင်မကြည့်ဘဲ ရပ်ကြည့်ကာ အရောင်ကွာတာ ထောက်ပြလိုက်သေးသည်။ ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ ဒါကြောင့် တစ်ခေတ်တစ်ခါတုန်းကတော့ မေမေ သည် ဒေါ်တင်တင်ဆိုသည့်အမည်ရင်းပင်ပျောက်ကာ ဒေါ်စိန်တင်တင်ရယ်လို့ လူသိများရတာ ပင်။

မြသင်းသစ်က မေမေပြတဲ့ အရောင်မသိမသာကွဲနေသော တစ်ပွင့်ကို ဖယ်လိုက်ပါသည်။

‘သူတို့လည်း သနားစရာပါပဲ၊ အခု လေးမြိုင်က မုန့်ဟင်းခါးရောင်းရင်ရောင်းမယ် ပြောနေတယ်’

‘သူလည်း ဟင်းချက်ကောင်းသားပဲ မေမေ၊ ရောင်းရမှာပါ’

မြသင်းသစ်က ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြောမိပြန်သည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ထဲ ဘာမတင်မကျဖြစ် နေသည်မသိ။ စိတ်တိုစိတ်ရှုပ်နေသည်။

‘မအေ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းမှတော့ သားလည်း မုန့်ဟင်းခါးသည်သား ဖြစ်တော့မှာပေါ့’

‘မုန့်ဟင်းခါးသည်သားဖြစ်တာ ဘာမှမနုံချာပါဘူး မေမေရယ်၊ အောင်မြင်နာမည်ကျော်ပြီး သူဌေးဖြစ်နေတဲ့မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွေ မနည်းသလို မုန့်ဟင်းခါးသည်သားက ဆရာဝန် အင်ဂျင်နီယာ ထွက်လာတာတွေလည်း အများကြီးပါ’

‘လေးမြိုင်က ထုံအအရယ်၊ ထင်ပေါ် စာထဲကလိုပဲ သူ့သားရှိတဲ့အရည်အချင်း ကုန်တဲ့အထိ အမြင့်ဆုံးရောက်အောင် မြှင့်တင်မြေတောင်မြှောက်ပေးနိုင်တဲ့ အစွမ်းမျိုးတော့မရှိတာ အမှန်ပဲ။ တော်ရိ

လျော်ရိပဲဖြစ်လာမှာပဲ’

‘လူဆိုတာ ကိုယ့်အကျိုးပေးနဲ့ကိုယ်ပေါ့ မေမေရယ်’

‘ညည်းကလည်းအေ.. အပျက်စကားပဲ ပြောနေတာပဲ’

‘မေမေ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ကိုထင့် သားတစ်ယောက်ကို မေမေခေါ်ပြီး
စောင့်ရှောက်မွေးစား ချင်လိမ့်မယ်လို့ သမီးမထင်ပါဘူး’

ဒေါ်တင်တင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ဆက်တီတစ်ခုဆီ
ပြန်သွားထိုင်လိုက်ပါသည်။

‘ညည်းသိဖို့က မြသင်းသစ်ရေ၊ ငါက ညည်းကို ထင်ပေါ်အဆင့်
အခြေအနေလောက်နဲ့ လုံးဝ သဘောမတူနိုင်တာသာ ရှိခဲ့တာနော်။
ထင်ပေါ်ကိုမုန်းခဲ့တာမဟုတ်ဘူးအေ၊ ထင်ပေါ်ကိုလည်း ချစ် တယ်။ လေးမြိုင်လည်း
ချစ်တယ်။ ကိုယ့်တူ၊ တူမတွေလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထင်ပေါ်အဆင့်အတန်းနဲ့ ငါ
သမီးအဆင့်အတန်းတူသလား၊ ဒီလိုကောင်လေးနဲ့ ပေးစားနိုင်ပါ့မလား၊ ဒါကြောင့်
ခွဲပစ်ခဲ့တာ တစ် ကဏ္ဍအေ...’

ပြီးတော့တွေ ပြီးခဲ့ပြီပဲ မြသင်းသစ်ရယ်၊ အခံစိတ်ကို ရွံ့ထားမယ့်အစား
ဖြောင့်ဖြောင့်အေးအေး စဉ်းစားစမ်းပါ’

မြသင်းသစ်က သက်ပြင်းလည်းချ၊ စိန်တွေဇာဂနာတွေ
မှန်ဘီလူးတွေလည်း ချလိုက်ပါသည်။

‘ဒီတော့ မေမေ သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ ကိုထင်တို့
မလေးမြိုင်တို့ရဲ့သားကိုလည်း မေမေ သံယောဇဉ် ရှိတယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီကလေးကို ငါ ချစ်ကိုချစ်တာ’

‘ဟင်.. ချစ်ရအောင် မေမေက ဘယ်နှကြိမ်များ တွေ့ဖူးလို့လဲ’

‘သုံးလတစ်ကြိမ်လောက်တော့ လေးမြိုင်ဆီ ငါရောက်နေတာပဲလေ၊

စစ်ကိုင်းက ဆရာလေးကို ငွေပို့ဖို့ပေးရင် သူတို့လိုတာလေးလည်း ဖြည့်ပေးခဲ့တာပဲ၊
ကောင်လေးကို တွေ့တွေ့နေသားပဲ၊ လေးမြိုင်လိုအပ်တာ
ငါအမြဲထောက်ပံ့ကူညီခဲ့တယ်၊ ထင်ပေါ်ကုမ္ပဏီမှာလုပ်တာ လခလေးနှစ်သောင်း
လောက်နဲ့ သူတို့ဘယ်သိပ်ပြည့်စုံမှာလဲ၊ အမြဲကြည့်ရှုခဲ့တယ်’

မြသင်းသစ် ခုမှသိရ၍ အံ့အားသင့်ခဲ့ရပါသည်။ မေမေဟာ
စေတနာတော့လည်း အကောင်း သားပါပင်။ မေမေဟာ စေတနာတော့လည်း
အကောင်းသားပါပင်။ ပေါ်သစ်မင်းကို စောင့်ရှောက်မွေး စားဖို့ကိစ္စ
မေမေစိတ်ပါနေပုံရ၍ မြသင်းသစ် အလေးအနက်စဉ်းစားရပါတော့မည်။
အစကတော့ မေမေ လုံးဝနှစ်သက်မည်လည်း မထင်၍ ခေါင်းထဲက ခပ်ထုတ်ထုတ်
ထားခဲ့တာ။

‘ကောင်လေးက ဒီနှစ်ဆယ်တန်းကျမှာလေ’

‘ဟင်.. ခပ်ညံ့ညံ့လေးပေါ့’

‘မညံ့ဘူး၊ တော်တယ်တဲ့၊ သူ့စားမေးပွဲတွင်း
ထင်ပေါ်ကကောက်ကာငင်ကာ ရောဂါသည်းပြီး ဆေးရုံတင်လိုက်ရတာ ၊
ကောင်းကောင်းမဖြေနိုင်တော့တာနဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ခြစ်ချပစ်ခဲ့တယ်တဲ့’

အမယ်လေး.. စိတ်ဓာတ်ကတော့.. ။ အောင်ရုံလောက်ကလေး
ဆိုတာမျိုးကို လက်မခံနိုင်တဲ့ အစားထဲကပေါ့။

‘အခု ပြန်ဖြေမယ့်ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီးမှန်းနိုင်တယ်၊
ကောင်းကောင်းဂိုက် လုပ်ပေးနိုင်ရင် ဖြစ်ထွန်းမှာ၊ မအေ
မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တစ်ဖက်ကူရင်း မအေကတော့ ရှေ့တစ်နှစ် ခြစ်ချ ထားတာ
အလကားဖြစ်ရော’

ဪ.. မေမေ.. မေမေ... ။ အတော်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ရှိနေတာကိုးဟု
မြသင်းသစ် အမှန် တကယ်အံ့အားသင့်မိပါသည်။ မြသင်းသစ် ရင်ထဲမှာလည်း

ခါးခါးသီးသီးတော့ တာဝန်မယူချင်မဟုတ်။ ကောင်လေးအပေါ်လည်း
စိတ်ဝင်စားမှုရှိနေသည်။ သို့သော် ဘာမှန်းမသိ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

‘မလေးမြိုင်က သေချာသဘောတူရဲ့လား မေမေ’

‘အို..တူတဲ့ဟိုဘက်သမီးရယ်၊ သူက မတောင်းဆိုရဲ့သော့ရှိရမယ်၊ သူ့သား
ကောင်းစားမယ့်ကိစ္စ ပဲ’

‘သူ့ယောက်ျားဆန္ဒဆိုပြီး မဆန့်ကျင်ချင်တာရယ်၊ မေမေ စိတ်ပါနေလို့
မကန့်ကွက်ရဲ့တာရယ် ဖြစ်နေပါဦးမယ်’

‘မဟုတ်ဘူး၊ စစ်ကိုင်းမှာ ဆရာလေးကလည်း ခုတစ်လော သိပ်မမာဘူး၊
သူ့မှာ ယောက်ျား လူ မမာတစ်ဖက်နဲ့ သွားကိုမသွားနိုင်ခဲ့တာ၊ သွားချင်တာ
နှစ်ပိုင်းသေနေတာပေါ့၊ ခု ယောက်ျားလည်း မရှိ တော့ဘူး။ ဟိုမှာ
သူ့အမေဝေယျာဝစ္စကို တစ်လှည့်လုပ်ချင်သေးတယ်’

‘မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ထွက်မလို့ဆို’

‘ဒါက ပေါ်သစ်မင်းကို မေမေတို့မွေးစားဖို့ ဆန္ဒမရှိရင်
သူပဲဖြစ်အောင်ကြိုးစားရုန်းကန်သွားမှာ ပေါ့၊ မအေဆီလည်းသွားလိုက်၊
ဒီပြန်လာလိုက်။ ဟိုမှာချည်းနေလို့လည်းမရ၊ ဒီမှာချည်း နေလို့လည်း မရပေါ့’

‘ဟင်.. သူ့ဟာကလည်း မရေရာပေါ့’

‘အေးလေ၊ ဒီတော့ ဒီကိစ္စ ကိုယ်လည်းကူညီနိုင်တာ၊ ကူညီလိုက်ရင်
ကောင်းမယ်လို့ မေမေ ယူဆတာပဲ’

‘ခုပုံက ကိုယ်တာဝန်ယူမှပဲ သူတို့အဆင်ပြေမလိုဖြစ်နေတာပေါ့’

‘အဲဒါ အမှန်ပဲသမီး’

‘သမီးစိတ်နဲ့ နှိုင်းရင်တော့ ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် ဆင်းရဲလည်း
ဆင်းရဲသလို၊ ကိုယ်ချမ်းသာ လည်း ချမ်းသာသလို ရင်အုပ်မကွာ ထားချင်တာပဲ၊

မခွဲနိုင်ပါဘူး’

‘အင်း... ဒါတော့ သမီးနဲ့လေးမြိုင်က အခြေခံမှတော့၊
လေးမြိုင်ဆိုတာကတော့ သူများက ကောင်းရာသင့်ရာ စီမံခန့်ခွဲပေးရင်
ခေါင်းညိတ်လိုက်နာလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးကိုး၊ မေမေတို့အပေါ်
အားကိုးတာလည်းပါတာကိုး’

မြသင်းသစ်သည် ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေရင်း ဟိုတစ်နေ့က ကောင်လေးရဲ့
‘ကြွပ်ဆတ်ဆတ်ပုံစံကို ပြန်မြင်ယောင်လာပါသည်။ အသုဘချတဲ့နေ့က
လိုက်ပို့ပေမယ့် ရက်လည်မုန့်ဟင်းခါးကျွေးတော့ မြသင်းသစ် မသွားဖြစ်တော့ပါ။
အသုဘချသည့်နေ့ကလည်း သူ့အပေါ် ဖော်ဖော်ရွေရွေမရှိ၊ မှုန်တေ တေဖြစ်နေတဲ့
ပေါ်သစ်မင်းကို အသည်းယားစရာဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဪ... သူ့ခမျာ အဖေဆုံးနေတဲ့အချိန်
စိတ်ဓာတ်တွေပျက်ပြားအားငယ်နေမယ့် သနားစရာ အချိန်ပါလေလို့
စိတ်ကိုဖြေလျှော့လိုက်ပါသည်။ ကိုယ်က ကလေးနဲ့ပြိုင်ဖက်စိတ်လုပ်နေရမယ့်
အရွယ် လည်းမဟုတ်ပါ။ သူ့နေရာက ဝင်တွေးကြည့်ပေးတော့လည်း သူ့ကို
သနားလိုက်နိုင်ပါသည်။

‘အဲဒီ ကောင်လေးက ကြွပ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ ဂျစ်ကန်ကန်နော်’

‘မေမေနဲ့တော့ အဲသလိုမဟုတ်ဘူးကွယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးကိုမို့ပဲဖြစ်မှာ၊ သူ့အဖေက စာတစ်စောင်ပေတစ်ဖွဲ့
ရေးခဲ့တယ် ဆိုတာကို လည်း သူ့ကြည့်ရတာ သိပ်ခံချင်ပုံမပေါ်ဘူး၊ သူ့အမေသာ
ပျော့စိစိ၊ သူက သူ့အမေရှိရက်နဲ့ သူ့အဖေ က သူစိမ်းမိန်းမလက်အားကိုးအားထား
အပ်တာမျိုးကို ခံပြင်းပုံပဲ’

‘ဒါတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းတော့ ပြီးသွားမယ့်ဟာတွေပါ’

‘မေမေ.. ဒီကောင်လေးကို မွေးစားဖို့
စောင့်ရှောက်ဖို့သိပ်ကိုစိတ်ပါနေတော့တာပဲကို’

‘အားလုံးက မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေပဲကွယ်’

‘တစ်ခုရှိသေးတယ် မေမေ’

‘ဘာများလဲ’

‘ဒီကောင်လေးကို တာဝန်ယူထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးတယ်ဆိုတာ
ဘယ်အချိန်၊ ဘယ် ကာလထိလဲ၊ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့
အောင်ပြီးတဲ့အထိလား၊ ဘွဲ့ရတဲ့ထိလား၊ သူမိန်းမရတဲ့ထိ လား၊ အလုပ်တွေ
ဘာတွေအဆင်ပြေပြီး သူ့အမေကိုပါ ပြန်ကြည့်နိုင်တဲ့အထိလား၊’

‘ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်ရုံနဲ့တော့ သူ့ဘဝက
ပြီးဆုံးမသွားသေးဘူးလေ၊ အတို ပြောရရင်တော့ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး
ဖြစ်တဲ့ထိပေါ့’

‘သူက လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်မလာဘဲ
ကိုယ်ဘယ်လောက်ဆုံးမလမ်းညွှန်ပေမယ့် ကလေး ကချေဖြစ်နေရင်ကော၊
လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်မလာမယ့်သူမျိုးကို ဖြစ်တဲ့ထိစောင့်ရင်း တစ်သက်
လုံးစောင့်ရှောက်သွားရတော့မှာလား’

‘အပျက်ဘက်ကချည်း ပြောမနေပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဒီကလေးဟာ
ဖြစ်ထွန်းရမယ့်ကလေးပါ၊ ဖြစ် ထွန်းအောင်လည်းလုပ်ပေးကြမယ်၊ မဖြစ်ဖြစ်အောင်
လုပ်ရင်ဖြစ်ရမှာပဲ၊ ကလေးကချေတော့ ဘယ် အဖြစ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ’

မြသင်းသစ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိရင်း

‘ပြီးတော့ မွေးစားတယ်ဆိုတဲ့စကားလုံး အသုံးအနှုန်းကလည်း
အများကြီးတာသွားသေးတယ်။ ကျယ်ပြန့်တယ်နော် မေမေ၊’

အိမ်ခေါ်စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှု မြေတောင်မြောက်ပေးနေရာက စာရင်းရှုပ် လာမယ်’

‘အဲသလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေနဲ့သမီး၊ ဒီကလေးကို လောလောဆယ်ခေါ်ယူမွေးစားတယ်၊ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တယ်၊ ပညာသင်ပေးမယ်၊ အုပ်ထိန်းလမ်းညွှန်မယ်၊ ဒါပဲပေါ့၊ ဘယ်လိုမှ ဆက် မထားနိုင် မကြည်ဖြူနိုင်အောင်သမီး မလိုလားတော့ဘူးဆိုရင်လည်း အချိန်မရွေး လေးမြိုင်လက် ပြန် အပ်လို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့’

‘ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ မေမေ’

‘ဒါပေမယ့် ဒီကလေးအပေါ် သမီးစိတ်မပျက်လောက်ပါဘူးလို့ မေမေ သိပါတယ်’

မြသင်းသစ်က နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ရင်း

‘စိတ်က ခုကတည်းက ခပ်ပျက်ပျက်ပါ၊ ကိုယ့်သားသမီးလည်းမဟုတ်၊ မပိုင်ဝက်မွေးဘဝကြီးနဲ့ စေတနာက ထားရဦးမယ်၊ စေတနာသိတတ်ရင်တော်ရဲ့၊ မသိတတ်ရင် ကိုယ့်အရင်းကိုယ်စိုက်ပြီး အကုသိုလ်ဝယ်ယူသလိုဖြစ်ရဦးမယ်၊ ကုသိုလ်တစ်ပဲ ငရဲတစ်ပိဿာ ဆိုသလို သူ့အတွက်လုပ်ပေးရင်း က ကိုယ်ငရဲကျနေမှာ စိုးရသေးတယ်

ဒါပေမယ့် သမီးမကန့်ကွက်ပါဘူး သမီးစိတ်ထဲ ဒီကိစ္စကို တာဝန်မယူချင်လောက်အောင် မခါး သီးပါဘူး၊ ဟိုဘက်ဒီဘက်လွန်ဆွဲသလိုသာ ဖြစ်နေတာ’

တကယ်ပင် မြသင်းသစ်သည် ဒီကောင်လေးကို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် တာဝန်မယူနိုင်ပါဘူးဆိုတာ မျိုး ဘာဖြစ်လို့ ပြောချင်စိတ်မရှိလည်း မသိပါ။ သူ့ရဲ့ဂျစ်ကန်ကန် ဟန်ပန်ကိုအမြင်ကပ်နေရက်နှင့်ပင် မုန်းတီးတဲ့စိတ်မျိုးတော့လည်း မပေါ်ပေ။ မယုံရဲ ယုံရဲ ဝန်ခံရလျှင် သံယောဇဉ်ကလေး တစို့တညှောင် လောက်ပင် အံ့အားသင့်ဖွယ်

အမျှင်တန်းနေမိပါသေးသည်။

နှစ်ခါပဲတွေ့ဖူးသေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့အဖေအတွက် ရှိခဲ့ဖူးတဲ့သံယောဇဉ်ရယ်၊ သူ့ အဖေသုံးသွားပြီမို့ ဖတဆိုလေးလို့ သင်းကိုသနားသလိုရှိမိတာရယ် ပေါင်းစပ်သွားသည် ထင်ပါရဲ့။

‘သမီး မကန့်ကွက်ပါဘူးလေ၊ မေမေ့ကြည့်ရတာ လည်း ဆန္ဒရှိနေတော့ ခေါ်ထားလိုက်ပေါ့၊ သမီးလုပ်ပေးဖို့လိုတာတွေလုပ်ပေးပါ့မယ်၊ စေတနာလည်း ထားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဂျစ်ကန်ကန်တော့ လာ မလုပ်နဲ့၊ မြသင်းသစ်အကြောင်း သိသွားရလိမ့်မယ် မေမေ၊ ကြိုသတိပေးထားတာပေါ့’

ဒေါ်တင်တင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။

*